

Påskedag, 4. april 2021: Mark. 16,1-8.

Af Søren Kristoffersen

Salmer: 236 Påskeblomst! hvad vil du her? 241 Tag det sorte kors fra graven! og 218 Krist stod op af døde

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:
 Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Markusevangeliet 16,1-8

Påskedag er opstandelsens dag.

Jesu opstandelse og livets opstandelse fra de døde. Det er kulminationen på hele påskeugen, en uge som er sammensat af mange forskellige begivenheder og mange forskellige følelser.

Fra jubelstemningen Palmesøndag, da Jesus kom ridende ind i Jerusalem, over Skærtorsdags trykkede stemning omkring det sidste måltid, over Langfredags smertefulde og langtrukne dødskamp på korset. Og så nu i dag den forunderlige besked om, at Jesus er opstået, en melding som kvinderne ved graven i første omgang reagerer på med frygt og ængstelse.

Og hvordan skulle kvinderne også næsten reagere anderledes? I lang tid havde de levet i håbet om, at Jesus virkelig var Messias, frelseren, der skulle komme. Der var så mange ting der tydede i den retning. Alt hvad han sagde og alt hvad han gjorde. Men så vendte billedet pludselig. Jesus begyndte selv at tale om, at Menneskesønnen skulle lide og opstå på den tredje dag, men de forstod ikke meningen med det han sagde. Så tog begivenhederne fart, da Jesus blev forrådt af Judas, en af deres egne, og taget i forhør både hos jøderne og hos den romerske præfekt Pontius Pilatus. Og så skete det utænkelige, at Jesus blev dømt til døden og henrettet som den tarveligste forbryder.

Som en trøst midt i sorgen fik Jesu tilhængere lov til at begrave liget af Jesus, og en rig købmand, Josef af Arimatæa, stillede beredvilligt sin egen gravplads i en have i nærheden af Golgata til rådighed. Her lagde de

den døde legeme allerede fredag, lige inden sabbatten begyndte. Så fulgte stilheden efter stormen...

Lørdag – sabbatsdagen – var dagen hvor Jesu disciple skjulte sig af frygt. Nogle af dem sad tilbage med alvorlige moralske tømmermænd over den måde de havde svigtet Jesus på, og mange af dem kunne slet ikke forstå, at den mand som de havde næret så store forhåbninger til og havde holdt så meget af, og følt sig elsket af, at han nu var væk for altid.

Hvordan kunne det lade sig gøre?

Hvad var så meningen med alt det, som de havde haft sammen, spurgte de sig selv. Og hvordan kunne de leve videre uden den kærlighed og den åndelige vejledning, som de havde modtaget fra Jesus.

Og så nu dette budskab som genlyder fra graven Påskemorgen til de tre kvinder, Maria Magdalene, Maria, Jakobs mor, og Salome: ”Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazareth, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her.” - Hvad skal kvinderne dog tro og tænke?

Ethvert menneske der har prøvet at få trukket tæppet væk under sig, som har oplevet at miste det eller den, som man håbede allermest på i livet, eller oplevet at den tillid som man havde til et andet menneske, blev misbrugt, oplevet at dette menneske ikke var værdig til ens tillid, vil kunne forstå, hvad disse kvinder gennemlever.

De bevæger sig rundt i et goldt ingenmandsland mellem tro og vantro, mellem håb og håbløshed.

Åh, hvor ville de dog gerne tro englens ord, at Jesus er opstået. Men er de i stand til at tro på noget mere, og hvis de tror, hvad indebærer budskabet om Jesu opstandelse så? Masser af forvirrende tanker og spørgsmål svirrer rundt i hovedet på dem.

Hvordan rejser man sig igen mentalt, når man lige er blevet sparket omkuld af livet selv. Det er det vigtige spørgsmål der trænger sig på for disse kvinder ude ved graven.

På den måde virker kvinderne i dagens evangelium meget levende. De er ikke bare tomme skabeloner uden indhold. De er mennesker af kød og blod, med følelserne uden på kroppen, med følelser der kan såres og trædes under fode, med et håb som kan vækkes eller slukkes, og med en frygt for det ukendte, der meget nemt kan kaldes frem i dem.

Hos Markus hører vi ikke meget om, hvad der siden sker. Det bliver antydnet – ligesom i en efterskrift i en roman – at Jesus siden blev set af flere af disciplene, og på et tidspunkt også hvor alle disciplene på nær Judas var samlede. Og herfra – får vi at vide – vokser troen på Jesus som Guds søn og bliver til den folkelige bevægelse af Kristus-troende, som siden hen bredte sig ud i hele det romerske rige og udviklede sig til en officiel statsreligion, og endte med at blive den verdensreligion, kristendommen, som den er i dag.

Og Markus understreger i den forbindelse, at det som disciplene udretter og prædiker, det sker med Herrens hjælp. Hans ånd lever videre i ordet om Ham.

Kristendommen – det må vi erkende – hviler på et spinkelt grundlag, som ikke holder for en moderne videnskabelig eller historisk undersøgelse.

Jesu opstandelse påskemorgen er kun svagt bevidnet. Af de tre kvinder, som på alle måder var ude af sig selv over de ting, som var sket i påsken.

Og selve opstandelsesøjeblikket, det øjeblik, hvor Jesus stiger op af graven, er der slet ingen øjenvidner til. Der er blot nogle mennesker, der har set den tomme grav og hørt ordene: ”Han er ikke her, han er opstået.”

Derefter har kvinderne – med en blanding af frygt og håb – givet budskabet videre til Jesu disciple, til de elever som var tilbage. Så er der nogle vidnesbyrd om, at den opstandne Jesus er blevet set igen, men vi kan ikke vide med historisk vished, hvordan tingene er foregået i virkeligheden. Vi har kun ordene i Det ny Testamente. Vi står i lidt den samme situation som kvinderne ved graven morgenen: Tør vi tro det? Og hvis vi tror, hvad betyder det så for os?

Når man betænker de vilkår som kristendommen er vokset frem under, kan man godt undre sig over, hvordan det på nogen måde har kunnet lade sig gøre, at en lille håndfuld kuldslåede menneskers skrøbelige tro på Jesus som den genopstandne Guds søn har kunnet

overleve og har kunnet vokse til en verdensreligion, som nu har bevist sin levedygtighed gennem 2000 år.

Men her ligger svaret måske netop i det forhold, at ordet om Guds søn, ordet der bliver forkyndt ud fra Bibelen, om det end sker med bævende stemme, så rummer det ligegodt Guds ånd og kan derfor skabe tro, der hvor det høres. Det er ikke de forkyndende menneskers faste og skråsikre tro, eller de samme menneskers overbevisende stemmeføring, der skaber troen i mennesker, men det er selve ordets indhold og væsen, der gør udslaget. I den måde hvorpå ordet om opstandelsen kalder noget nyt frem i det enkelte menneske, den måde hvorpå det vækker liv ad døde, håb af håbløshed, tænder lys i mørke, og på den måde bliver til en opstandelseserfaring for det enkelte menneske. Det menneske der ligesom kvinderne ved graven ikke længere ved, hvor håbet er at finde og hvilken vej, det skal vende sig hen. Men i samme øjeblik opstandelsesordet lyder, så er vejen til Gud også udpeget og lagt åben for os.

Det er jo en del af selve det kristne mysterium. Noget som går helt tilbage til skabelsesberetningen: At Guds ord skaber hvad det nævner, at Gud kan overdrage et menneske det hverv at forkynde Guds ord. Som han gjorde, da han satte Adam til at give dyrene navne, og som Gud atter gjorde, da han kaldte profeter til at fortælle jøderne om Guds vilje, når han var utilfreds med sit udvalgte folk. Og så endelig, da tiden er inde, lader

Gud sig selv føde som et menneske, i Jesus af Nazareth, i hvem Gud og ordet om Gud smelter sammen til én person, i hvem Kærligheden og ordet om kærligheden smelter sammen og kulminerer i Jesu lidelse, død og opstandelse.

Det vil altid forblive et MYSTERIUM, hvordan Jesus kunne opstå fra graven påskemorgen, men vi har Guds ord for, at det er sket. Og det er sket for, at vi kan tro, at Gud griber ind i vores liv og hverdag og stadig lader undere ske med os. Det, som Gud gjorde Påskemorgen, det lader han ske igen og igen, ikke bare til påske, men hele året igennem, når han lader sit ord lyde i forkynnelsen, i vores bønner og bekendelser, hvor han også er med i vores salmer, i vores klager og vores sorg, når vi mister. Overalt er Gud til stede som en åndelig kraft, der vil indgyde os håb og mod og fornyet livsglæde. Overalt er Gud til stede som en stemme, der – uden at vi bevidst opfatter den – hvisker os i øret: ***”Vær ikke forfærdede. I er ikke overladt til jer selv. Jeg har sendt min talsmand til jer. Hør Ham!”*** Påskedag er opstandelsens dag. Jesu opstandelse, Guds ords opstandelse fra tavshedens grav. Og det, at Guds ord stadig lever og virker iblandt os, trods al mørke og ondskab, er selve tegnet på, at livet for altid har sejret over døden. ***Glædelig påske!***